

ಬ್ರಹ್ಮಗಂಹಂ

ಹೇಳಿದವರು: ವಿಕ್ಟರ್ ವಾಷ್ಟೆಯ್ವ್

ರಾದುಗ ಪ್ರಕಾಶನ
ಮಾಸೋಡ್

ಒಂದಾನೊಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಇಬ್ಬರು ಪ್ರಟ್ಟ ಅನಾಥ ಮಹಿಳೆಯರು – ಒಬ್ಬ ಹುಡುಗ, ಒಬ್ಬ ಹುಡುಗಿ. ಅವರ ಶಾಯಿ ತಂದೆ ಶೋರ್ಮೋಗಿದ್ದರು, ಅಸ್ತಿಪಾಸ್ತಿ ಏನೂ ಇಲ್ಲದೆ ಒಂದು ಕೆಂಪು ಜುಟ್ಟಿನ ಮಂಜವನ್ನಷ್ಟೆ ಹಿಂದೆ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಿದ್ದರು.

ಒಂದು ದಿನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ತಿನ್ನಲು ಒಂದು ಚೊರು ರೊಟ್ಟಿಯೂ ಇರದಿದ್ದಾಗ ಅಣ್ಣಿ ತಂಗಿಗೆ ಹೇಳಿದ:

“ಹೋಗಿ ನೋಡು, ಕಣಜದಲ್ಲಿ ಏನಾದರೂ ಇದೆಯಾಂತೆ. ನನಗೆ ತುಂಬ ಹಸಿವಾಗ್ನೂ ಇದೆ!”

ಹುಡುಗಿ ಕಣಜಕ್ಕೆ ಹೋದಳು. ಅದು ಬರಿದಾಗಿತ್ತು. ಕೆಸಬರಿಕೆಯೊಂದನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ತಳವನ್ನೆಲ್ಲ ಗುಡಿ ಅಡುಗು. ಕೊನೆಗೆ ಒಂದೇ ಒಂದು ಕಾಳು ಗೋಧಿ ಸಿಕ್ಕಿತು.

ಅದನ್ನು ಅಣ್ಣಿನಿಗೆ ತಂದುಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಅವರು ಅದನ್ನು ನೆಡಲು ನಿರ್ಧರಿಸಿದರು.

ಮನೆಯ ಹಿಂದೆ ಅಂಗಳಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಒಂದು ಪ್ರಟ್ಟ ಕುಳಿ ಮಾಡಿದರು. ಕಾಳನ್ನು ಅದರಲ್ಲಿ ಹಾಕಿ ಮಣ್ಣ ಮುಚ್ಚಿದರು.

ಬೆಳ್ಗೆ ಎದ್ದೇಟಿಗೇ ಅಣ್ಣಿ ಹೋಗಿ ನೋಡಿದ. ಅವನಿಗೆ ಏನು ಕಾಣುತ್ತೇ – ಕಾಳು ಮರವಾಗಿ ಬೆಳೆದಿದೆ. ಅದರ ಕಾಂಡ ವೈನ್ಯ ಮರದ ಕಾಂಡದಮ್ಮೆ ದಪ್ಪನಾಗಿತ್ತು. ಅದು ಎಷ್ಟು ಎತ್ತರವಾಗಿ ಬೆಳೆದಿದ್ದಿತೆಂದರೆ ಅದರ ತುದಿ ಆಕಾಶ ಮನ್ನು ಮುಟ್ಟಿತ್ತು!

“ಇಹು, ಅದ್ದುತ್ತ, ಅತ್ಯಧ್ಯತ್ತ!“ ಅಂದುಕೊಂಡ ಹುಡುಗ. “ಅಗಲಿ, ಇದರ ಮೇಲೆ ಏನಿದೆಯೋ ಹೋಗಿ ಮೋಹಿತಿಗಿನಿ!“ ಹಾಗೆಂದುಕೊಂಡು ಅವನು ಹತ್ತುತೊಡಗಿದ.

ಹತ್ತಿದ, ಹತ್ತಿದ, ಕೊನೆಗೆ ಮೋಡಗಳ ಬಳಿಗೆ ಒಂದ. ಮರದ ಕಾಂಡ ಮೋಡಗಳನ್ನೂ ಭೇದಿಸಿಕೊಂಡು ಇನ್ನೂ ಮೇಲಕ್ಕೆ ಹೋಗಿತ್ತು.

ಅವನು ಅಷ್ಟಕ್ಕೇ ನಿಂತ. ಮೋಡಗಳ ಮಧ್ಯ ಸುತ್ತಾಡಿಕೊಂಡು ಬರಲು ಹೋದ.

ತುಂಬ ದೂರ ನಡೆದು ಹೋದ. ಕೊನೆಗೆ ಅವನಿಗೆ ಒಂದು ಪ್ರಟ್ಟ ಮನೆ ಕಾಣೆಸಿತು. ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದು ಒಳಗೆ ಹೋದ. ಆಲ್ಲಿ ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ವಿಕಾರವಾದ ಮುದುಕಿ ಕೂಡಿದ್ದಳು. ಅವಳಿಗೆ ಒಂದೇ ಒಂದು ಕೆಣ್ಣಿ. ಅದೂ ಉಬ್ಬಿ

ಕೊಂಡಿತ್ತು. ಪದ್ದಿನ ಕಣ್ಣನಂತೆ ಹೊಳೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ಮುದುಕಿ ಬಂದು ಬೀಸುವ ಕಲ್ಲಿನ ಹಿಡಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ತಿರುಗಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ಕೆಳಗಿನಿಂದ ಸೀಕಡುಬುಗಳೂ ದೋಸೆಗಳೂ ಹಾರಿಕೊಂಡು ಹೊರಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದವು!

ಮುದುಕಿ ನೋಡುವುದಕ್ಕೆ ತುಂಬ ಭಯಂಕರವಾಗಿದ್ದಳು. ಆದರೆ ಅವಳು ಸೀಕಡುಬುಗಳನ್ನೂ ದೋಸೆಗಳನ್ನೂ ತಪ್ಪಾರಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಬಗೆಯನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ನಗು ಬರುವಂತಿತ್ತು. ಏಕೆಂದರೆ ಅವು ಗಾಳಿಯಲ್ಲಿ ವ್ಯಿಷ್ಟಾ ಅಂತ ಶಬ್ದ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಹಾರಿ ಬಂದು ಒಲೆಯ ಬಳಿ ನೆಟ್ಟಗೆ ನಿಂತಿದ್ದ ಮೂರೆಯೊಳಕ್ಕೆ ಬೀಳುತ್ತಿದ್ದವು!

ಮುಡುಗಳಿಗೆ ತುಂಬ ಹಸಿವಾಗಿತ್ತು. ಬಂದು ಕ್ಷೇತ್ರವೂ ಯೋಚನೆ ಮಾಡುತ್ತೆ ನಿಲ್ಲದೆ ಅವನು ಮೂರೆಯನ್ನು ಚೇಗು ಎದುಕೊಂಡು ಹೆಗಲ ಮೇಲಿರಿಸಿಕೊಂಡು ಓಡಿದ. ತನ್ನ ಮರದ ಕಾಂಡದ ಬಳಿ ಬಂದು ಅದರ ಮೂಲಕ ಕೊಳ್ಳಬಹುದು ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದ.

“ನೋಡು ಏನು ತಂದಿದೀನೀಂತ !” ಅಣ್ಣ ತಂಗಿಗೆ ಹೇಳಿದ.

ಮೂರೆ ತುಂಬ ಸೀಕಡುಬು ದೋಸೆ ಇತ್ತು. ಅವರು ಆಹಾರಕ್ಕಾಗಿ ಈಗ ಹುಡುಕಾಡಬೇಕಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಯಾವುದು ತಾನೆ ಎಷ್ಟು ದಿವಸಾಂತ ಬರುತ್ತೆ. ಕೊನೆಗೆ ಆ ದಿನವೂ ಬಂತು: ಅವರು ಮೂರೆಯೊಳಕ್ಕೆ ಕ್ಯು ಹಾಕಿದಾಗ ಏದೆ ಅಲ್ಲಿ - ಹಾಲಿ !

ಈಗೆನು ಮಾಡೋದು? ಹಸಿದುಕೊಂಡೇ ಇರಲು ಹೇಗೆ ಆಗುತ್ತೇ? ಹುಡುಗ ಮತ್ತೆ ಕಾಂಡ ಏರಿ ಹೋಗ ಹೊಕ್ಕಂತ ಏಫರಿಸಿದ.

“ಎಂಥೂ ಬರ್ತೀನಿ ಕಣೋ !” ತಂಗಿ ಹೇಳಿದಳು.

“ಬೇಡ ಕಣೋ” ಅಣ್ಣ ಹೇಳಿದ. “ನೀನು ಆ ಮುದುಕೇನ ನೋಡಿದರೆ ಹೆದರಿಕೊಂಡು ಕಟಾರನೆ ಕಿರುಚಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದು. ಇಲ್ಲಿ ಇದ್ದರೆ ಆ ಬೀಸುವ ಕಲ್ಲು ನೋಡಿ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ನಗ್ನೀಯ. ಆಗ ನಾವು ಸಿಕ್ಕಿ ಬೀಳ್ಳೀವಿ.”

ತಂಗಿ ಮತ್ತೆ ಹೇಳಿಕೊಂಡಳು:

“ಇಲ್ಲ ಕಣೋ. ನಾನು ಅಳೋದೂ ಇಲ್ಲ, ನಗೋದೂ ಇಲ್ಲ. ನನ್ನೂ ಕರಕೊಂಡು ಹೋಗೋ, ಅಣ್ಣ !”

ಇಲ್ಲ, ಅಣ್ಣ ತಂಗಿಯನ್ನೂ ಕರೆದೋಯ್ದು. ಇಬ್ಬರೂ ಕಾಂಡವನ್ನು ಹತ್ತಿ ಹೋದರು. ಆಕಾಶ ತಲುಪಿ ಮೋಡಣ ಬಳಿ ವಿಂತರು. ಮೋಡಗಳ ವಂಧ್ಯೆ ಹಾದಿ ಕಂಡುಕೊಂಡು ನಡೆದು ಹೋದರು.

ಮುಖ ಹೊತ್ತು ನಡೆದ ಮೇಲೆ ಆ ಮುದುಕಿಯ ಪ್ರಟ್ಟ ಮನೆ ಸಿಕ್ಕಿತ್ತು.

ಇಂಗಿ ಹೋದರು. ವಿಕಾರವಾದ ಮುದುಕಿ ಎಂದಿನಂತ ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಕೂತು ಬೀಸುವ ಕಲ್ಲು ತಿರುಗಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಇಂಗಿ ಒಂದೇ ಬಂದು ಕಣ್ಣು. ಅದೂ ಉಬ್ಬಿಕೊಂಡಿತ್ತು. ಹದಿನ ಕಣ್ಣನಂತೆ ಹೊಳೆಯುತ್ತಿತ್ತು.

“ಇಯ್ಯೋ, ಒಯ್ಯೋ, ನನಗೆ ಭಯಾಗುತ್ತೇ ಕಣೋ !” ತಂಗಿ ಮೆಲ್ಲಗೆ ಹೇಳಿದಳು.

ಆದರೆ ಅಣ್ಣ ಏನೂ ಹೇಳಲಿಲ್ಲ. ಒಮ್ಮೆ ಮೆಲ್ಲಗೆ ತಿವಿದ ಅಷ್ಟೇ - ಮುದುಕಿ ಕೇಳಿಸಿಕೊಂಡು ಬಿಡ್ಡಾಳೆ, ಆಮೇಲೆ ಮುಂದಾರ ಆಗುತ್ತೆ ಅಂತ ಸೂಚಿಸುತ್ತೆ.

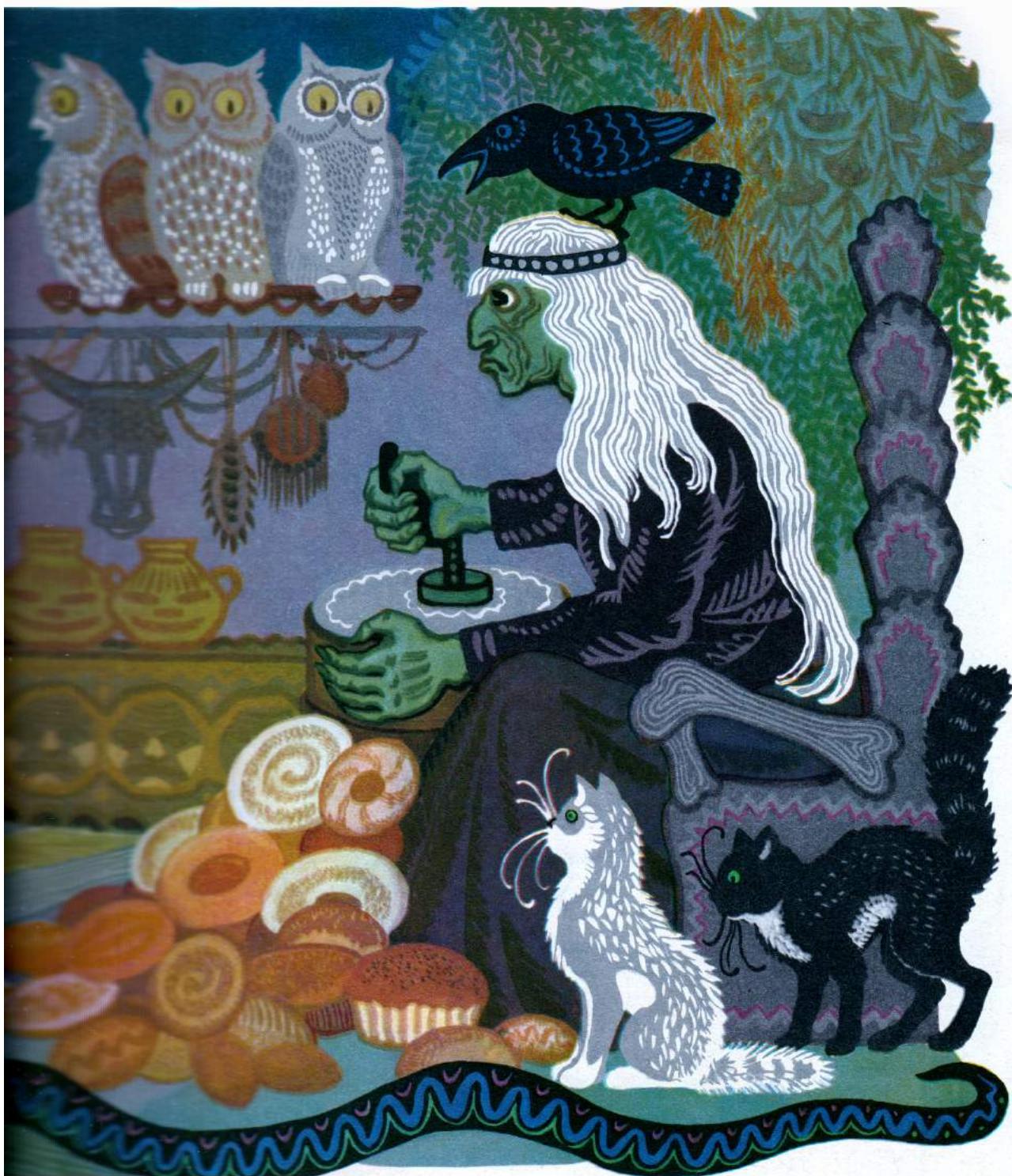
ಮುದುಕಿ ಬೀಸುವ ಕಲ್ಲು ತಿರುಗಿಸುತ್ತಿಲೇ ಇದ್ದಳು. ಆಶ್ಚರ್ಯಾಪ್ಯೇ ಆಶ್ಚರ್ಯಾರ್ಯ - ಸೀಕಡುಬುಗಳೂ ದೋಸೆ ಗಳೂ ಆದರೆ ಕೆಳಗಿನಿಂದ ಬಂದಾದ ಮೇಲೊಂದರಂತೆ ಹಾರಿಕೊಂಡು ಬಂದು ಮೂರೆಯೊಳಕ್ಕೆ ಬೀಳುತ್ತಿದ್ದವು.

ಇಲ್ಲ ತಂಗಿಗೆ ಎಷ್ಟು ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿ ವಿನೋದವಾಗಿ ಕಂಡುಬಂದಿತೆಂದರೆ. ಅವಳಿಗೆ ತಡೆದುಕೊಳ್ಳಲಾಗದೆ ‘ಹಿ-ಹೀ’ ಇಲ್ಲ ಇಲ್ಲ.

ಇಲ್ಲ ಇಲ್ಲ ಪುಟ್ಟದಾಗವೇ ನಕ್ಕಳು, ಗಟ್ಟಿಯಾಗಲ್ಲ. ಅದರೂ ಅದು ಮುದುಕಿಗೆ ಕೇಳಿಸಿಬಿಟ್ಟಿತ್ತು. ತಿರುಗಿ ನೋಡಿ,

ಇಲ್ಲ ಇಲ್ಲ ತಂಗಿಯನ್ನೂ ಕಂಡು ಕೂಗಿ ಹೇಳಿದಳು:

“ಆಹ್ಯ ! ಸಿಕ್ಕಬಿಡ್ದಿರಾ ! ನೇವೇನಾ ಹೋದ ಸಾರಿ ನನ್ನೆಲ್ಲ ಸಿಕ್ಕದುಬುಗಳೆನ್ನೂ ದೋಸಿಗಳೆನ್ನೂ ಕದ್ದುಕೊಂಡು ಮೊದಲು ?”

ಆಳ್ವಿಕೆ ತಂಗಿಯೂ ಏನೂ ಹೇಳಲಿಲ್ಲ. ಜೀವ ಇದ್ದವರಂತೆಲ್ಲ ಸತ್ಯವರಂತೆ ನಿಂತಿದ್ದರು.

ಮುದುಕಿ ಒಲೆ ಹೊತ್ತಿಸಿ ಹೇಳಿದಳು:

“ಕಾಗ ಏಮ್ಮನ್ನ ಬೇಯಿಸಿ ತಿಂತೀನಿ ! ಮೊದಲು ನೀನು ಬಾ, ಹುಡುಗ. ಬೇಗ ಬಾ. ಈ ಸನಿಕೆ ಮೇಲೆ ಕುರಂತೋ. ಏನ್ನನ್ನ ಮೊದಲು ಒಲಿಗೆ ಹಾಕ್ಕಿನಿ !”

ముంగు సప్లికేషన్ మేలే కుళిత. ఆదరే కాలుగళన్న అగలవాగి ముందూడి కృగళన్న మేలేతీకొండు కుళిత. ముదుచిగే ఎష్టు ప్రయత్నపట్టిరూ అవనన్న ఒల్పియోళక్కే హాకలు ఆగలిప్ప.

ಮುದುಕೆ ಹೇಳಾಟಿ:

“ಕಾಗಲ್ಲವೇ ಕೊತುಕೊಳ್ಳೋದು ! ತಲೆಯನ್ನು ಒಲೆಯ ಕಡೆಗೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಕೊತುಕೋಣಿ.”

ಅವನು ಉತ್ತರಿಸುತ್ತಾನೆ:

“ఎను ఏను హేళ్లా ఇదీయో ననగె తిల్లితానే ఇల్ల, అజ్ఞ ! నీనే కూతుకొండు హేగి మాదబేచొండుకేరిము.”

ಮುಂದುಕೆ ಸ್ವಿನೆಯ ಮೇಲೆ ಕೂತೆಳು. ದೇಹವನ್ನು ಸೊಂಟದ ಬಳಿ ಬಾಗಿಸಿ ಎರಡು ಮುಡಿಕೆಯಾಗುವಂತೆ ಮಾಡಿ ಶೋಷಣೆ, ತಲೆಯನ್ನು ಒಲೆಯ ಕಡೆಗೆ ಒಡ್ಡಿ ಕೂತೆಳು. ಹುಡುಗ ಕೂಡಲೇ ಅವಳಿನ್ನು ಒಲೆಯ ಒಳಕೆ ದೂಡಿದ !

ಆಳ್ವಿಕೆ ನೂ ತಂಗಿಯೂ ಈಗ ಅಪಾಯದಿಂದ ಪಾರಾಗಿದ್ದರು, ಸಂತೋಷಗೊಂಡರು. ಆ ಬೀಸುವ ಕಲ್ಲನ್ನು ತೀವ್ರವಾಗಿ ಲಂಡು ಕಾಂಡದ ಮೂಲಕ ಇಳಿದು ತಮ್ಮ ಮನ ಸೇರಿದರು.

ದೀನುವ ಕಲ್ಲು ಅವರಿಗೆ ಸೀಕಡುಬನ್ನೂ ದೋಸೇಯನ್ನೂ ಮಾಡಿಕೊಡುತ್ತಿತ್ತು, ಕೆಂಪು ಜುಟ್ಟಿನ ಹುಂಡ ಅವರಿಗೆ ಹೇಳಿ ಕೊಡುತ್ತಿತ್ತು. ಅವರು ನಿಶ್ಚಯಿಂದ ನಿಜಕೂ, ತುಂಬ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಕಾಲ ಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದರು!

ಆದರೆ ಒಂದು ದಿನ ಈ ಮಾಂತ್ರಿಕ ಬೀಸುವ ಕಲ್ಲಿನ ವಿಷಯ ತಾಣರನ ಕಿವಿಗೆ ಬಿತ್ತು. ಅವನು ಸೇವಕರನ್ನು ಅಟ್ಟಿದ. ಅವನು ಒಂದು ಅದನ್ನು ಆ ಮತ್ತು ಲಿಂದ ಕಿತ್ತುಕೊಂಡು ಹೋದರು.

ಬಡವಾಯಿ ಪಟ್ಟ, ಅನಾಥ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಮತ್ತೆ, ಆಹಾರವೇ ಇಲ್ಲ. ಹಸಿವು ಅವರನು. ಕಾಡತೊಡಗಿತು.

ತೆಗೆ ಅತ್ಯಂತ ಅತ್ಯಂತ ಹುಂಡಿ ಅವರ ಅಳ್ಳಾವನು ಹೇಳಿಸಿಕೊಂಡಿತು. ಅವರ ಬೆಳಗೆ ಹೇಳಿ ಹೇಳಿತು:

“ಕೊ-ಕೋ-ಕೋ ! ನಾನು ಬೀಸುವ ಕಲನು ತು ರಹಿದ ವಾಪಸು ತರಿನಿ !”

ಇದು ಕ್ರಿಕೆಟ್ ಕುಳ್ಳಿಗಳ ಮೂಲಕ ಪ್ರಾಯಃಿಕ್ ವಿಜೆಯನ್ನು ಸಾಧಿಸುತ್ತಿರು.

କୁଳ୍ପ ଦୂର କେନ୍ଦ୍ରୀୟିତି ନାହିଁ ଯେତେ ଆମେ କେତେବେଳେ କେତେବେଳେ

“ನೀವೇ ಹೇಳಿದ್ದೇ ಕುನ್ನ ?” ಕನ್ನಡಿ ಹೇಳಿದ್ದು

“ತ್ವಾ ಯಾರಾ, ಯಾದಿ? ಕರಡ ರೇಖಾಗು.

“ತ್ವಾರನ ಬಳಿಗೆ. ಬೀಸುವ ಕಲ್ಲು ತರೋಕೆ. ಅವನು ಅದನ್ನು ನಮ್ಮ ಪುಟ್ಟ ಅನಾಥ ಮಕ್ಕಳಿಂದ ಕಿತ್ತುಕೊಂಡಿ
ನೀಡು”

“ಹೀಗೆ ಹಿಂಡುತ್ತೇ ಬರ್ನಾ?”

“ಹು. ಆದಕ್ಕೇನಂತೆ. ನನ್ನ ಬಲಗಡೆ ರೆಕೆ. ಹೇಳಿಗೆ ಸೇರಿಕೊಂಡು.”

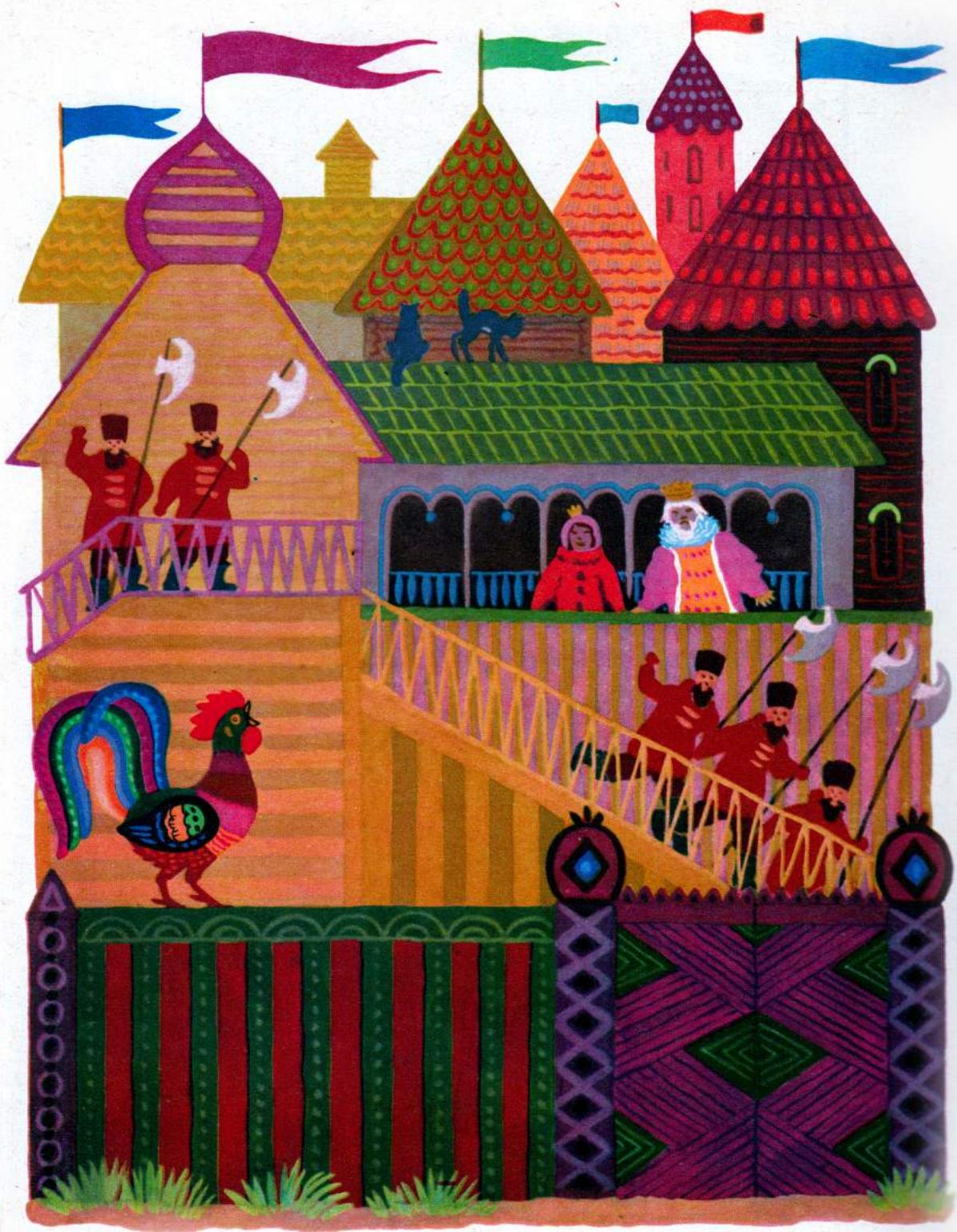
ಪ್ರತಿ ಹುಣಿದ ಬಲರೆಕೆ ಕೇಳಿಗೆ ಸೇರಿಕೊಂಡಿತು. ಹುಣಿದ ಮತ್ತೆ ತನ ನಾರಿ ಹಿಡಿಯಿತು.

ಈ ಪ್ರಾಯ ಮಾನವರೂಪದ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಅಂತಿಮ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿರು.

“ನೀವೆ ತೆಲ್ಪಿಸಿ ಹುಣಿ?” ತೇಲೆಟ ಕೆಲಿತ್ತು

“ತ್ವರನ ಬಳಿಗೆ. ಬೀಸುವ ಕಲ್ಲು ತರೋಕೆ. ಅವನು ಅದನ್ನು ನಮ್ಮ ಪುಟ್ಟ ಅನಾಥ ಮಕ್ಕಳಿಂದ ಕಿತ್ತು ಕೊಂಡಿದಾನೆ.”

“ನಮ್ಮ ನಿಂಜೊತೆ ಕರಕೊಂಡು ಹೋಗ್ಗಿಯ, ಹುಂಜ!” ತೋಳ ಕೇಳಿತು.

“ಆಗಿ. ನನ್ನ ಎಡಗಿಡೆ ರೆಕ್ಕೆ ಕೆಳಗೆ ಸೇರಿಕೊಂಡಿತು.”

ತೋಳ ಹುಂಜದ ಎಡರೆಕ್ಕೆ ಕೆಳಗೆ ಸೇರಿಕೊಂಡಿತು. ಹುಂಜ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಹೋಯಿತು. ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಅದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಪುಟ್ಟು ಕೊಳ್ಳ ಸಿಕ್ಕಿತು.

“ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋರಣಿ, ಹುಂಜ?” ಕೊಳ್ಳ ಕೇಳಿತು.

“ತ್ವರನ ಬಳಿಗೆ. ಬೀಸುವ ಕಲ್ಲು ತರಲು. ಅವನು ಅದನ್ನು ನಮ್ಮ ಪುಟ್ಟ ಅನಾಥ ಮಕ್ಕಳಿಂದ ಕಿತ್ತು ಕೊಂಡಿದಾನೆ.”

“ನಮ್ಮ ನಿಂಜೊತೆ ಕರಕೊಂಡು ಹೋಗ್ಗಿಯಾ, ಹುಂಜ?” ಕೊಳ್ಳ ಕೇಳಿತು.

“ಆಗಿ!” ಹುಂಜ ಹೇಳಿತು. “ನೀನು ನನ್ನ ಗಂಟಲಿನ ಆಹಾರದ ಚೀಲಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಹೊಂದುತ್ತೀಯ.”

ಹುಂಜ ಕೊಳ್ಳದ ನೀರನ್ನೆಲ್ಲ ಕುಡಿಯಿತು. ಮುಂದಕ್ಕೆ ಹೋಯಿತು.

ಹೊನೆಗೆ ಅದು ತ್ವರನ ಅರವನೆಯನ್ನು ತಲುಪಿತು. ಅಲ್ಲಿ ಅವನ ಮಲಗುವ ಕೋಕೆಯ ಕಿಟಕಿಯ ಮೇರ್ಹ ಕುಳಿತು ಕೂಗಿ ಹೇಳಿತು:

“ನನಗೆ – ಹುಂಜಕ್ಕೆ – ಕೆಂಪು ಜುಟ್ಟಿದೆ. ಆದರೆ ದುಷ್ಪ ತ್ವರನಿಗೆ ಏನೂ ಇಲ್ಲ! ಅವನು ಇಬ್ಬರು ಪುಟ್ಟ ಅನಾಥ ಮಕ್ಕಳಿಂದ ಬೀಸುವ ಕಲ್ಲನ್ನು ಕಿತ್ತುಕೊಂಡು ಬಂದಿದಾನೆ. ತಾನು ಚೊಕ್ಕ ಭೋಜನ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೆ, ಅಲ್ಲಿ ಆ ಅನಾಥ ಮಕ್ಕಳು ಉಪವಾಸ ಇದಾರೆ.”

ತ್ವರನಿಗೆ ತುಂಬ ಕೋಪ ಬಂತು. ಹುಂಜವನ್ನು ಹಿಡಿಸುವಂತೆ ಸೇವಕರಿಗೆ ಹೇಳಿದ. ಆದರೆ ಹುಂಜ ಅವನ ಕ್ರಿಗೆ ಶಿಂದೆ ಹಾರಿ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ಮತ್ತೆ ಕೂಗಿ ಹೇಳಿತು:

“ನನಗೆ – ಹುಂಜಕ್ಕೆ – ಕೆಂಪು ಜುಟ್ಟಿದೆ. ಆದರೆ ದುಷ್ಪ ತ್ವರನಿಗೆ ಏನೂ ಇಲ್ಲ! ಅವನು ಇಬ್ಬರು ಪುಟ್ಟ ಅನಾಥ ಮಕ್ಕಳಿಂದ ಅವರ ಬೀಸುವ ಕಲ್ಲನ್ನು ಕಿತ್ತುಕೊಂಡು ಬಂದಿದಾನೆ. ತಾನು ಚೊಕ್ಕ ಭೋಜನ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೆ, ಅಲ್ಲಿ ಆ ಅನಾಥ ಮಕ್ಕಳು ಉಪವಾಸ ಇದಾರೆ.”

ಹುಂಜವನ್ನು ಹಿಡಿದು ಕುದುರೆ ಲಾಯಕ್ಕೆ ದಬ್ಬಿ, ಹುಚ್ಚು ಕುದುರೆಗಳು ಅದನ್ನು ತುಳಿದು ಸಾಯಿಸಲಿ, ಅಂತ ತ್ವರನು ಸೇವಕರಿಗೆ ಆಚಾರ್ಯಾಪಿಸಿದ. ಸೇವಕರು ಹುಂಜವನ್ನು ಹಿಡಿದರು, ಲಾಯದೊಳಕ್ಕೆ ದಬ್ಬಿದರು. ಹುಂಜವು ತನ್ನ ಬಲ ರೆಕ್ಕೆಯ ಕೆಳಗಿಧ್ಯ ಕರಡಿಯನ್ನು ಹೋರಕ್ಕೆ ಬಿಟ್ಟಿತು. ಅದು ಕುದುರೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಕೊಂಡು ಹಾಕಿತು.

ಮಾರನೆಯ ದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಸೇವಕರು ಕುದುರೆ ಲಾಯಕ್ಕೆ ಬಂದು ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದರೋ ಇಲ್ಲವೋ, ಹುಂಜ ಬೇಗನೆ ಕೂರಬಂದು ತ್ವರನ ಮಲಗುವ ಕೋಕೆಯ ಕಿಟಕಿಯ ಬಳಿ ಹೋಗಿ ಮತ್ತೆ ಕೂಗಿ ಹೇಳತೋಡಿತು:

“ನನಗೆ – ಹುಂಜಕ್ಕೆ – ಕೆಂಪು ಜುಟ್ಟಿದೆ. ಆದರೆ ದುಷ್ಪ ತ್ವರನಿಗೆ ಏನೂ ಇಲ್ಲ! ಅವನು ಇಬ್ಬರು ಪುಟ್ಟ ಅನಾಥ ಮಕ್ಕಳಿಂದ ಅವರ ಬೀಸುವ ಕಲ್ಲನ್ನು ಕಿತ್ತುಕೊಂಡು ಬಂದಿದಾನೆ. ತಾನು ಚೊಕ್ಕ ಭೋಜನ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೆ, ಅಲ್ಲಿ ಆ ಅನಾಥ ಮಕ್ಕಳು ಉಪವಾಸ ಇದಾರೆ.”

ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ತ್ವರನಿಗೆ ವಿಪರೀತ ಕೋಪ ಬಂತು. ಆ ಹುಂಜವನ್ನು ಹಿಡಿದು ಕುರಿ ದೊಡ್ಡಿಗೆ ತಳ್ಳಿ, ಅಲ್ಲಿ ಇಂತ್ರ ಟಿಗರುಗಳು ಅದನ್ನು ಕೊಂಬುಗಳಿಂದ ತಿಬಿದು ಕೊಲ್ಲಲಿ, ಅಂತ ಸೇವಕರಿಗೆ ಆಚಾರ್ಯಾಪಿಸಿದ.

ಸೇವಕರು ತ್ವಾರ್ ಹೇಳಿದಂತೆಯೇ ಮಾಡಿದರು. ಆದರೆ ಹುಂಜಕ್ಕೆ ಹೆದರಿಕೆಯೇನೂ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಅದು ತೋಳ ಮನ್ಮ ಈ ಎಡ ರಕ್ಷೆಯ ಕೆಳಗಿನಿಂದ ಹೊರಬಿಟ್ಟಿತು. ತೋಳ ಟಿಗರುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಕೊಂದಿತು.

ಮಾರನೆಯ ದಿನ ಬೇಳಿಗ್ಗೆ ತ್ವಾರನ ಸೇವಕರು ನೋಡಲು ಬಂದರು. ಆದರೆ ನೋಡುವುದೇನಿದೆ – ಹುಂಜ ಹೊರಕ್ಕೆ ಬಂತು, ತ್ವಾರನ ಅರಮನೆಗೆ ಹಾರಿ ಹೋಗಿ ಅವನ ಮಲಗುವ ಕೋಣೆಯ ಕಿಟಕಿಯ ಬಳಿ ಕುಳಿತು ಕೂಗಿ ಹೇಳ ಕೊಡಿತು:

“ನನಗೆ – ಹುಂಜಕ್ಕೆ – ಕಂಪು ಜುಟ್ಟಿದೆ. ಆದರೆ ದುಷ್ಪ ತ್ವಾರನಿಗೆ ಏನೂ ಇಲ್ಲ! ಅವನು ಇಬ್ಬರು ಪುಟ್ಟಿ ಅನಾಥ ಮತ್ತು ಇಂದ ಅವರ ಬೀಸುವ ಕಲ್ಲನ್ನು ಕಿರುಕೊಂಡು ಬಂದಿದಾನೆ. ತಾನು ಚೊಕ್ಕ ಭೋಜನ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೆ, ಅಲ್ಲಿ ಆ ಅನಾಥ ಮತ್ತು ಈ ಉಪವಾಸ ಇದಾರೆ.”

ಆದನ್ನು ಕೇಳಿ ತ್ವಾರನಿಗೆ ಏಪರೀತ ಕೋಪ ಬಂತು. ಕೋಪದಿಂದ ಅವನ ಮೈ ನಡುಗಿತು. ತನ್ನ ಕೈಲಿ ಏನೂ ಮಾಡಲಾಗುತ್ತಿಲ್ಲವಲ್ಲ ಎಂದೂ ಅವನಿಗೆ ಸಿಟ್ಟು ಬಂತು. ಹುಂಜವನ್ನು ಹೇಗೆ ನಾಶಮಾಡುವುದು ಅನೇಕ್ಕಿಂದೇ ಅವನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ.

ಅವನು ತನ್ನ ಸೇವಕರನ್ನು ಕರೆದ. ತನ್ನ ಕಬ್ಬಿಣದ ಸ್ವಾನದ ಕೋಣೆಯನ್ನು ಕಂಪಗಾಗುವವರೆಗೂ ಕಾಯಿಸು ವಂತೆ ಹೇಳಿದ. ಆದರಲ್ಲಿ ಹುಂಜವನ್ನು ಎಸೆದು ಸಾಯಿವವರೆಗೂ ಬೇಯಿಸುವಂತೆ ಆಚಾಳಿಸಿದ.

ಸೇವಕರು ಹುಂಜವನ್ನು ಕೆಂಪಗೆ ಕಾದ ಕಬ್ಬಿಣದ ಸ್ವಾನದ ಕೋಣೆಯೋಳಕ್ಕೆ ಎಸೆದರು. ಆದರೆ ಹುಂಜ ತನ್ನ ಗಂಟಲಿನ ಆಹಾರದ ಚೀಲದಲ್ಲಿ ತುಂಬಿಕೊಂಡಿದ್ದ ನೀರನ್ನೆಲ್ಲ ಹೊರಕ್ಕೆ ಬಿಟ್ಟಿತು. ಸ್ವಾನದ ಕೋಣೆ ನೀರಿನಿಂದ ತುಂಬಿ ತ್ವಾಗಾಯಿತು.

ಮಾರನೆಯ ದಿನ ಬೇಳಿಗ್ಗೆ ತ್ವಾರನ ಸೇವಕರು ಸ್ವಾನದ ಕೋಣಗೆ ಬಂದು ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದರು. ಹುಂಜ ಹೊರ ಬಂತು. ತ್ವಾರನ ಅರಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ, ಅವನ ಮಲಗುವ ಕೋಣೆಯ ಕಿಟಕಿಯ ಬಳಿ ಕುಳಿತು, ಕೂಗಿ ಹೇಳ ಕೊಡಿತು:

“ನನಗೆ – ಹುಂಜಕ್ಕೆ – ಕಂಪು ಜುಟ್ಟಿದೆ. ಆದರೆ ದುಷ್ಪ ತ್ವಾರನಿಗೆ ಏನೂ ಇಲ್ಲ! ಅವನು ಇಬ್ಬರು ಪುಟ್ಟಿ ಅನಾಥ ಮತ್ತು ಇಂದ ಅವರ ಬೀಸುವ ಕಲ್ಲನ್ನು ಕಿರುಕೊಂಡು ಬಂದಿದಾನೆ. ತಾನೇ ಚೊಕ್ಕ ಭೋಜನ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೆ, ಅಲ್ಲಿ ಆ ಅನಾಥ ಮತ್ತು ಈ ಉಪವಾಸ ಇದಾರೆ.”

ತ್ವಾರನ ತಲೆ ತಿರುಗತೊಡಗತ್ತೆ. ಅವನು ಇನ್ನೂ ಏನು ಯೋಚನೆ ಮಾಡುತ್ತಾ ಇದಾನ? ಹುಂಜವನ್ನು ಒಡಿದು ಕೊಂಡು ಬೇಯಿಸಿ ತನ್ನ ಬೇಳಗಿನ ಉಪಾಹಾರಕ್ಕೆ ಅದನ್ನು ಬಡಿಸಬೇಕೊಂತೆ ಆಚಾಳಿಸಿದ. ಆದರೆ ಅವನ ಕೋಪ ಎಷ್ಟು ಮತ್ತಿಮಾರಿತ್ತೇಂದರೆ, ಅದನ್ನು ಕೊಂಡು ಬೇಯಿಸಿ ಬಡಿಸುವವರೆಗೂ ಅವನು ತಡೆಯದಾದ. ತಾನೇ ಹುಂಜವನ್ನು ಹಿಡಿದು, ಜೀವಂತವಾಗಿದ್ದಾಗಲೇ ಅದನ್ನು ಇಡೀಯಾಗಿ ನುಂಗಿದ!

ಹುಂಜ ತ್ವಾರನ ಹೊರಕ್ಕೆಯ ಒಳಗಿನಿಂದಲೇ ಕೂಗತೊಡಿತು:

“ನನಗೆ – ಹುಂಜಕ್ಕೆ – ಕಂಪು ಜುಟ್ಟಿದೆ. ಆದರೆ ಈ ದುಷ್ಪ ತ್ವಾರನಿಗೆ ಏನೂ ಇಲ್ಲ! ಅವನು ಇಬ್ಬರು ಪುಟ್ಟಿ ಅನಾಥ ಮತ್ತು ಇಂದ ಅವರ ಬೀಸುವ ಕಲ್ಲನ್ನು ಕಿರುಕೊಂಡು ಬಂದಿದಾನೆ. ತಾನೇ ಚೊಕ್ಕ ಭೋಜನ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೆ, ಅಲ್ಲಿ ಆ ಅನಾಥ ಮತ್ತು ಈ ಉಪವಾಸ ಇದಾರೆ.”

ತ್ವಾರನು ಹುಂಜವನ್ನು ಬೇಡಿಕೊಂಡ:

“ಹೊರಗೆ ಬಾ” ಅವನು ಹೇಳುತ್ತಾನೆ. “ಹೊರಗೆ ಬಾ, ಪುಟ್ಟಿ ಹುಂಜ. ನನ್ನನ್ನು ಶಾಂತಿಯಿಂದಿರಲು ಬಿಡು. ನಿನ್ನನ್ನು ಮತ್ತೆ ಮುಟ್ಟೊದಿಲ್ಲ. ನಾನು ಮಾತು ಕೊಡ್ದೀನಿ!”

ಹುಂಜ ಅವನಿಗೆ ಉತ್ತರ ಹೇಳುತ್ತೇ:

“ಇಲ್ಲ, ಬರೊಲ್ಲ. ಬೀಸುವ ಕಲ್ಲನ್ನು ನೀನು ಆ ಪ್ರಟ್ಟ ಅನಾಥ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿಸುವವರೆಗೂ ನಾನು ಹೋರಕ್ಕೆ ಬರೊಲ್ಲ.”

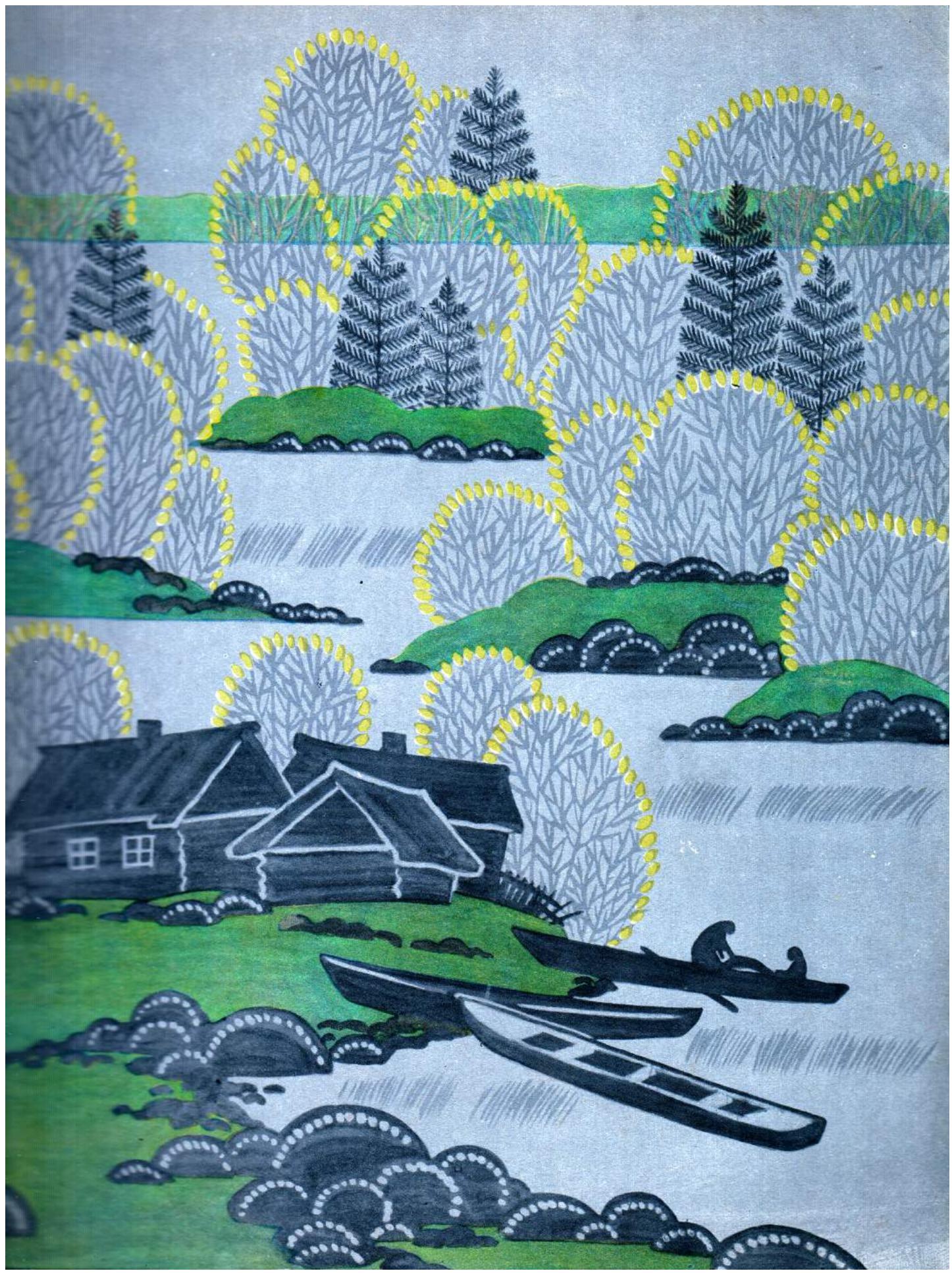
ಅದು ಮತ್ತೆ ಕೂಗಿ ಹೇಳುತ್ತೋಡಿತು:

“ನನಗೆ – ಹುಂಜಕ್ಕೆ – ಕಂಪು ಜುಟ್ಟಿದೆ. ಆದರೆ ಈ ದುಷ್ಪ ತ್ವಾರನಿಗೆ ಏನೂ ಇಲ್ಲ! ಅವನು ಇಬ್ಬರು ಪ್ರಟ್ಟ ಅನಾಥ ಮಕ್ಕಳಿಂದ ಅವರ ಬೀಸುವ ಕಲ್ಲನ್ನು ಕಿರುಕೊಂಡು ಬಂದಿದಾನೆ. ತಾನೇ ಚೊಕ್ಕ ಭೋಜನ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೆ, ಅಲ್ಲಿ ಆ ಅನಾಥ ಮಕ್ಕಳು ಉಪವಾಸ ಇದಾರೆ.”

ಜನ ನಿಂತು ಕೇಳುತ್ತಾರೆ, ದುಷ್ಪ ತ್ವಾರನ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಕಂಡು ನಗುತ್ತಾರೆ. ಈಗ ಏನೂ ಮಾಡುವ ಹಾಗಿಲ್ಲ. ದುಷ್ಪ ತ್ವಾರ್ ಬೀಸುವ ಕಲ್ಲನ್ನು ಆ ಅನಾಥ ಮಕ್ಕಳಿಗೇ ಹಿಂದಿರುಗಿಸಿದ. ಹುಂಜ ತ್ವಾರನ ಹೋಟ್ಟೆಯಿಂದ ಹೋರಕ್ಕೆ ಹಾರಿ ಮನೆಯ ಕಡೆಗೆ ಓಡಿತು.

ಹುಂಜವನ್ನು ಕಂಡು ಅಣ್ಣನಿಗೂ ತಂಗಿಗೂ ತುಂಬ ಸಂತೋಷವಾಯಿತು. ಅಂದಿನಿಂದಾಚಿಗೆ ಅವರು ಮೂವರೂ ಒಟ್ಟಿಗೇ ಸುವಿವಾಗಿದ್ದರು. ಬೀಸುವ ಕಲ್ಲು ಎಷ್ಟೂಂದು ಸೀಕದುಬುಗಳನ್ನೂ ದೊಂಡಿಗಳನ್ನೂ ನೀಡುತ್ತಿದ್ದಿತೆಂದರೆ ಅವರು ಎಂದೂ ಉಪವಾಸ ಬೀಳಬೇಕಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅವರ ಬಳಿ ಯಾವತ್ತೂ ತಮಗೆ ಬೇಕಾದುದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಇರುತ್ತಲೇ ಇತ್ತು. ಅವರು ಅದನ್ನು ತಮ್ಮಂತೆಯೇ ಬಡವರಾಗಿದ್ದ ಇತರ ಜನರ ಮಧ್ಯೆಯೂ ಹಂಚುತ್ತಿದ್ದರು.

ಅನುವಾದ: ಕೆ. ಎಲ್. ಗೋಪಾಲಕೃಷ್ಣರಾವ್
ಚಿತ್ರಗಳು: ಕೆ. ಅವೈನ್ಯಕೀರ್ತಾ

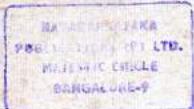
ПЕТУШОК С КРАСНЫМ ГРЕБЕШКОМ

на языке каннада

The Cock with the Crimson Comb

in Kannada

© ಕನ್ನಡ ಭಾಷಾಂತರ ರಾದುಗೆ ಪ್ರಕಾಶನ, 1982
ಸೋವಿಯತ್ ಒಕ್ಕೂಟದಲ್ಲಿ ಮುದ್ರಿತವಾದು

70801-093
II 031(01)-82 604-82

4803010000